

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.I.10.240/2017/9.

A tanács tagjai: Dr. Tallián Blanka a tanács elnöke
. Szilákné dr. Fülöp Csilla előadó bíró
. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Dr. Szirtes Edit ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: Dr. Kovács Attila ügyvéd

A per tárgya: munkaviszony megszüntetése

**A felülvizsgálati kérelmet
benyújtó fél:** alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.853/2016/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
2.M.305/2015/16.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.853/2016/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasítja.

Kötelezi alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 11.430 (tizenegyezer-négyszázharminc) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelemre eső illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2006. november 18. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban, telephelyvezető munkakörben.
- [2] A felperes 2015. január 5. napján felmondást adott át V.ZS. ügyvezetőnek, mely szerint munkaviszonyát 2015. február 14. napjával 45 nap felmondási idővel kívánja megszüntetni. A felek szóban megállapodtak, hogy a felperes utolsó munkanapja a felmondásban vállalt felmondási idővel szemben január 12-e lesz, mely időpontban a munkaviszonya is megszüntetésre kerül.
- [3] Az ügyvezető másnap, január 6-án tájékoztatta H.V.-t, a felperes munkaköri feladatainak nagy részét átvevő munkavállalót, hogy a munkaköri feladatok átadás-átvétele érdekében működjön együtt felperessel, akinek munkakörét január 12-éig át kell vennie. H.V. az ügyvezetőt arról tájékoztatta, hogy ennyi idő nem elég részére a feladatok átvételére, további egy hét lenne szükséges ahhoz, hogy a felperes korábbi feladatait teljes körűen átvehesse.
- [4] Január 7-én az ügyvezető tájékoztatta felperest arról, hogy H.V. a megbeszélte időpontig munkakörét átvenni nem tudja, így január 16-áig maradjon. A felek között ekkor szóváltás támadt, amely vita hevében az ügyvezető a felperes eljárását patkány eljárásnak minősítette, tekintettel arra, hogy a felperes az ügyvezető kérésének nem kívánt eleget tenni, tartotta magát korábbi szóbeli megállapodásukhoz, azaz, hogy január 12-én távozik munkáltatójától. Az ügyvezető később ingerültségéért a felperestől bocsánatot kért.
- [5] A felperes még ezen a napon, január 7-én a munkaviszonyát, az általa rendkívüli felmondású okiratnak minősített, azonnali hatállyal megszüntette, hivatkozva arra, hogy az ügyvezető „lepatkányozta”, szülei nevelését megkérdőjelezte, származására tett különböző megjegyzéseket. A felperes munkaköre ténylegesen január 28-án került átadás-átvételre.

A felperes kereseti kérelme és az alperes védekezése

- [6] A felperes pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest két havi végkielégítés megfizetésére, 496.826,- (négy száz kilencvenhatezer-nyolcszázhuszonhat) forint összegben, kamat viselésére, továbbá sérelemdíj megfizetésére 30.000,- (harmincezer) forint összegben, valamint alperest elmaradt munkabére megfizetésére is kérte kötelezni 87.510,- (nyolcvanhétezer-ötszáz tíz) forint összegben az új munkahelyén való munkába állásának napjáig terjedő időszakra.
- [7] Hivatkozott arra, hogy azonnali hatályú felmondása jogszerű volt, tekintettel a felmondásban megjelölt becsületsértő kifejezésekre,

kijelentésekre, melyek alapot adtak részére a munkaviszonya azonnali hatállyal való megszüntetésére, az ügyvezető magatartása a munkaviszony további fenntartását lehetetlenné tette.

- [8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, s felperes perköltségben való marasztalását. Előadta, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, tekintettel arra, hogy a felmondásban rögzítettek nem fedik a valóságot. Hivatkozott arra, hogy a felperes az együttműködés minden formáját elutasította, és közölte, hogy január 12-én az új munkahelyén fog kezdeni, a felperes együttműködésének teljes hiánya és a nyolc éves együttműködés korrekt lezárásától való elzárkózás miatt az ügyvezető ingerült lett. Hangját valóban felemelte, felháborodott a felperes viselkedésén, és a felperes fenti eljárását „patkány eljárásnak” minősítette. Azonban állította, hogy a felperest becsületében nem sértette meg, olyat nem tett, amely a munkaviszony azonnali hatályú felmondására, és a felperes részére sérelemdíj megállapítására alapot adhatna. Álláspontja szerint a „patkány eljárás” kifejezés használata nem ment túl a szabad véleménynyilvánítás keretein, az szorosan összefüggött a felperes által tanúsított magatartással és előzményekkel. Állította, hogy az alperesi képviselő szándéka nem irányult a felperes megalázására.

Az első- és másodfokú ítélet

- [9] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.305/2015/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte felperest az alperes perköltségének viselésére, azzal, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli.
- [10] Az elsőfokú bíróság ítéletét a 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdésére, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésére alapította. Kifejtette, hogy felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az azonnali hatályú felmondása jogszerű, így az abban foglalt indok valóságát neki kellett bizonyítania, s azt, hogy az alperes ügyvezetője olyan, a felmondásban nevesített kijelentéseket tett, amelyek a munkaviszonya fenntartását lehetetlenné tették, továbbá felperesnek kellett bizonyítania a sérelemdíj körében a jogsértés tényét is. A bíróság megállapította, hogy a felperes nem tudta sikerrel bizonyítani az azonnali hatályú felmondásban megjelölt indok valóságát. A meghallgatott tanúk H.V., és CS.R.M. nem támasztották alá egyértelműen azt, hogy a felperes által állított kijelentések elhangzottak az ügyvezető részéről.
- [11] A felperes a perben állította, hogy V.ZS. ügyvezető azt közölte vele, hogy te egy „patkány” vagy, E-ből idejöttél, és nekem köszönhetően vagy aki vagy, anyád, apád nem nevelt meg. Ezen kijelentéseket H.V.tanú egyáltalán nem, CS.R.M. tanú pedig kétséget kizáróan nem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában az, az alperes által sem vitatott kijelentés, hogy a felperes viselkedésén felháborodva eljárását patkány eljárásnak minősítette, nem ad alapot a jogsértés tényének

megállapítására, így a sérelemdíj megállapítására sem.

[12] A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.853/2016/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségre és az illetékekre is kiterjedően megváltoztatta, és kötelezte alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg felperesnek végkielégítést 496.826,- (négy száz kilencvenhatezer-nyolcszázhuszonhat) forint összegben, felmentési időre járó távolléti díjat 87.510,- (nyolcvanhétezer-ötszáz tíz) forint összegben, s ezek után a késedelmi kamatot, továbbá 30.000,- (harmincezer) forint sérelemdíjat, valamint másodfokú perköltséget. Marasztalta az alperest elsőfokú eljárási és fellebbezési illetékben.

[13] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette annyiban, hogy a felperes már a felmondásában kérte a munkáltatót, ha a felmondási időre, vagy annak egy részére nem tart igényt munkavégzésére, mentesítse az alól. A rövidebb felmondási időre vonatkozó kérését a felperes szóban is megerősítette, amelyet azzal indokolt, hogy így az új munkáltatójánál hamarabb kezdhet. V.ZS. ügyvezető a felperes kérésének eleget tett, és a felek szóban abban állapodtak meg, hogy a felperes 2015. január 12-én kezdhet az új munkáltatójánál. A felperes ezt követően egyeztetett az új munkáltatóval, az ottani munkába lépése napjáról. Az ügyvezető a korábbi ígéretét megváltoztatva, január 7-én azt közölte a felperessel, hogy a munkaköre átadása miatt tovább kell maradnia. A felperes tájékoztatta, hogy az új munkáltatónál január 12-én kell munkába állnia, és erre tekintettel a korábbi megállapodásukon nem kíván változtatni. Az ügyvezető ekkor - másik két munkavállaló jelenlétében - emelt hangnemben a felperest neveletlennek titulálta, a hozzáállását „patkány eljárásnak” minősítette, a felperes a munkáltatóval szemben nem tanúsított tiszteletlen magatartást.

[14] A másodfokú bíróság hivatkozott az Mt. 6. § (2) bekezdésére, melyből következően a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően kell eljárni, továbbá kölcsönösen együtt kell működni, és nem lehet olyan magatartást tanúsítani, amely a másik fél jogát, jogos érdekét sérti. A jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti az is, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott. Megállapította, hogy a bírói gyakorlat egységes abban, hogy a munkatársakat kölcsönösen megillető kellő tisztelet, és a munkatárs emberi méltóságát figyelembe vevő magatartás a törvényben megjelölt együttműködés fogalmába tartozik (BH2006. 201). Az együttműködési kötelezettség körében a munkáltató is köteles a munkavállalót tisztelni, és tartózkodni az emberi méltósága megsértésétől, továbbá az olyan joggyakorlástól, amely szemben áll korábbi magatartásával, amelyben a munkavállaló okkal bízhatott. A peradatok egyértelműen alátámasztották, hogy a munkáltató vezetője

ezeket a törvényi kötelezettségeit megszegte, ezért tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét nem igazolta.

[15] A felek közötti szóbeli megállapodást az ügyvezető egyoldalúan kívánta módosítani, olyan ok miatt amelyről kellő gondosság mellett már a megállapodás megkötése előtt is tudnia kellett, a munkáltató vezetőjétől ugyanis elvárható, hogy tisztában legyen a munkavállaló munkaköri feladataival, azok terjedelmével, és fel tudja mérni, hogy annak átadása mennyi időt vesz igénybe. Ilyen körülmények között az a felperesi álláspont, miszerint tartani kívánta magát a megállapodáshoz, nem tekinthető részéről olyan magatartásnak, amely okot adhatott az ügyvezető felháborodására, arra pedig semmi nem jogosította fel, hogy a felperesnek nem megengedhető hangnemben, sértő kijelentéseket tegyen. Megállapította, hogy a peradatok valóban nem támasztották alá, hogy a felperes származására vonatkozó kijelentés az ügyvezető részéről elhangzott, arra azonban tévesen következtetett az elsőfokú bíróság, hogy a neveltetésére vonatkozó megjegyzés sem igazolódott. CS.R.M. tanú vallomása szerint az ügyvezető azt mondta a felperesnek, hogy nincs jól megnevelve, és ezt megerősítette maga az alperes, és a jogi képviselője közötti megbízási szerződés tényvázlata is, miszerint az ügyvezető magát, a munkavállalót a fellelése miatt neveletlennek titulálta. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes eljárása az Mt. 6. § (2) bekezdésbe ütköző módon jogellenes volt, amely a felperes azonnali hatályú felmondását megalapozta. A sérelemdíj iránti igény vonatkozásában a másodfokú bíróság hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (1) bekezdésére, amelynek értelmében, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A sérelemdíj megállapításához elegendő a személyiségi jog jogellenes megsértésének megállapítása, továbbá az, hogy a sérelmet okozó e magatartását ne tudja kimenteni. A Ptk. 2:45. § (1) bekezdéséből következően a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezésmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás.

[16] A jogerős ítélet megállapította, hogy az alperes ügyvezetője jogellenes magatartást tanúsított, és tette mindezt akként, hogy más munkavállalók előtt nem megfelelő hangnemben, indokolatlanul bántó kijelentéseket tett a felperes eljárására, neveltetésére, amelyek alkalmasak voltak a felperes becsületének megsértésére. A felperes a sérelemdíj iránti igényét jelképes, 30.000,- forint összegben jelölte meg, amelyet a másodfokú bíróság nem talált eltúlzottnak.

Az alperes felülvizsgálati kérelme, és a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme, és ellenkérelme

[17] Alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet

megváltoztatását kérte, oly módon, hogy a Kúria a keresetet teljes terjedelmében utasítsa el, valamint kötelezze felperest alperes perköltségének megfizetésére. Megsértett jogszabályként megjelölte az Mt. 6. §-ának (2) bekezdését, Mt. 8. §-ának (1) bekezdését, Mt. 78. §-ának (1) bekezdését, és a Pp. 221. §-át.

[18] Hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet az együttműködési kötelezettség körében kizárólag az alperes oldaláról vizsgálta az együttműködési kötelezettség meglétét, teljes mértékben mellőzte a kölcsönös együttműködési kötelezettség vizsgálatát. Mellőzte az Mt. 8. §-ának (1) bekezdésében írtak alkalmazását, holott álláspontja szerint megkerülhetetlen a jelen per tárgyát képező jogvitában annak vizsgálata, hogy a felperes munkavállaló a jogvita során nem tanúsított-e az alperes jogos gazdasági érdekeit veszélyeztető magatartást. Alperes álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül azon körülmény, hogy felperes mikor közölte a felmondását (2015. január 5.-én, a karácsonyi szünetet követően, az év első munkanapján), amellyel alperes álláspontja szerint felperes megsértette az Mt. 6. §-ának 2. pontjában írt jóhiszeműség és tisztesség elvének alapelveit.

[19] Alperes ügyvezetője a hirtelen jött felmondástól, és annak időzítésétől meglepetten, méltányosan, jóhiszeműen és a tisztesség elvének megfelelően eljárva beleegyezett a felmondási idő lerövidítésébe, azonban január 7.-én, a felperes munkaköreit átvenni készülő munkatárs indokolt és nem eltúlzott kérésének megfelelően, haladéktalanul tájékoztatva a munkavállalót az Mt. 6. § (4) bekezdésének megfelelően a körülmények változásáról, kérte felperest arra, hogy további öt munkanappal hosszabbítsák meg a felmondási, és munkában töltött idejét. Álláspontja szerint az átadás-átvétel nem megfelelő lebonyolítása az alperes gazdasági érdekeit súlyosan veszélyeztette volna, mint ahogy a rendkívüli felmondás nyomán kialakult helyzetben ez be is következett, hisz a felperes munkaköreinek átadása, felosztása még több hónapig elhúzódott.

[20] A másodfokú ítélet a Pp. 221. §-ában írt indokolási kötelezettségének megsértésével iratellenesen hivatkozott a felperesi érdeksérelem bekövetkeztét igazolandóan arra, hogy a felek között január 5.-én reggel lezajlott megbeszélés eredményében bízva tájékoztatta felperes a leendő munkáltatóját arról, hogy január 12.-én tud munkába állni, melyet megíúsított volna alperes képviselőjének a felmondási idő meghosszabbítására vonatkozó kérése. Ezzel szemben maga a felperes nyilatkozta a 2015. június 19-i tárgyaláson, hogy a két ünnep között egyezett meg az új munkáltatója képviselőjével arról, hogy ha az alperesi képviselővel sikerül megállapodnia, akkor 2015. január 12.-én kezdhet nála. Felperes ezen előzetes ígérete ellenére mégis olyan tartalmú írásbeli „rendes” felmondást nyújtott be alperesnél, melyben a törvényesen előírtat is meghaladó tartamú, 45 nap felmondási időt vállalt. Ezen körülmények alperes szerint egyértelműen bizonyítják, hogy a másodfokú ítéletben írtakkal ellentétben épp a felperes

munkáltatójával szembeni magatartása sértette az Mt. 6. §-ának (2) bekezdésében előírt jóhiszeműség, és tisztesség elvének érvényesülését. Kétséget kizáróan megállapítható, hogy felperes 2015. január hó 19. napjával létesítette a munkaviszonyát új munkáltatójánál, így azzal, ha teljesíti alperes képviselőjének kérését, a munkakörének átadás-átvétele miatt január 16-áig fenntartja a munkaviszonyát, őt az új munkahelyének elfoglalásával kapcsolatban semmilyen joghátrány nem érte volna.

[21] A felülvizsgálati kérelem szerint a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének megsértésével jutott arra a következtetésre, hogy bebizonyosodott a felperes azon állítása, hogy őt az alperes ügyvezetője neveletlennek titulálta, és ezzel alapot szolgáltatott volna felperes azonnali hatályú felmondására. Felperes keresetlevelében azon kijelentést tulajdonította volna alperes képviselőjének, hogy „apád, anyád nem nevelt meg”, nem pedig azt, hogy őt alperes ügyvezetője neveletlennek minősítette. A felperes szüleinek konkrét felemlégetése adott esetben alkalmas lehetne bántó, megalázó kijelentések megalapozására, azonban alperes képviselője illet nem mondott, ilyen kijelentések elhangzását nem ismerhette el, és ilyen kijelentés elhangzása a perben nem is bizonyosodott be. Az alperesi képviselő által, a felperes munkaviszonyának megszüntetése során tanúsított magatartására vonatkoztatva használt „patkány eljárás”, vagy adott esetben neveletlen kifejezés használata az összes körülményt figyelembe véve az adott helyzetben nem ment túl a szabad véleménynyilvánítás keretein. A felperes munkaviszony megszüntetése során alkalmazott eljárása minden kétséget kizáróan etikátlan, alapvető emberi normákat semmibe vevő, és az Mt. 6. §-ának (2) bekezdésében írt együttműködési kötelezettséget, valamint az Mt. 8. §-ának (1) bekezdésébe ütköző munkáltatói gazdasági érdekeket megsértő magatartás volt, így az alperesi képviselő csalódottságából fakadó felindultsága, és az ennek során használt kifejezések semmiképpen sem tekinthetők indokolatlanul bántónak.

[22] Alperes hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet jogszabálysértő módon jutott arra a megállapításra, hogy a Ptk. 252. §-ának (1) bekezdése alapján sérelemdíj megfizetésére kötelezte alperest, mivel alperes képviselőjének magatartása nem volt a Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdését kimerítően jogellenes, mivel alperes álláspontja szerint az ügyvezető kijelentései nem voltak indokolatlanul bántóak, és a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmasak. Hivatkozott arra, hogy egy kijelentés becsületet sértő voltát nem az adott kijelentéssel illetett személy egyéni megítélése, szubjektív értékítélete alapján kell megítélni, hiszen a Ptk. az adott sértett személyét, becsületét nem az adott sértett szubjektív becsületérzéséhez mérten részesíti védelemben (BH462/2001). Hivatkozott az EBH 1599/2007. számú döntésére, mely szerint egy túlzó módon kifejezett vélemény, amely nem önkényes, és szorosan összefügg az előzményekkel, valamint kifejezésmódjában sem minősül

indokolatlanul bántónak, vagy lealázónak, nem alapozhat meg személyiségvédelmet, és nem teremt jogalapot sérelemdíj megítélésére.

[23] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a felülvizsgálati kérelem elutasítására irányult.

[24] A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő azzal, hogy a pernyertességére tekintettel a keresetlevélben támasztott elsőfokú perköltséget számára a bíróság ítélje meg, miután az az iratosított ítéletből „lemaradt”. Az ítéletben csak a másodfokú perköltségről döntött csekély összegben. Kérte, hogy az ügyvédi munkadíjat az IM rendelet szerinti becsléssel állapítsa meg a Kúra.

A Kúria döntése és jogi indokai

[25] A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[26] A Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem, és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A Pp. 272. § (2) bekezdés szerint pedig a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni – a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett –, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az erre vonatkozó jogi álláspontját részletesen kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasítását eredményezi (1/2016. (II.15.) Pk. vélemény 3. pont).

[27] A Kúria érdemben a felülvizsgálati kérelemnek a fenti követelménynek megfelelő érveléseivel foglalkozhat.

[28] Alperes felülvizsgálati kérelme jogi érveléssel alátámasztott jogszabálysértésként az Mt. 6. § (2) bekezdését, valamint az Mt. 8. §-ának (1) bekezdés érvényesülését sérelmezte, tartalmilag vitatva a tényállás jogszerű megállapítását, és a bizonyítékok helyes értékelését. Ebben a körben eljárási jogi jogszabálysértésként a Pp. 206. § (1) bekezdésére azonban nem hivatkozott, így a felülvizsgálati eljárásban is a jogerős ítéletben megállapított tényállás az irányadó.

[29] A felperes az ügyvezetővel történt 2015. január 5-ei szóbeli megállapodás alapján okkal bízhatott abban, hogy a munkaviszonya január 12-éig az alperesnél megszűnik, az ügyvezetőnek lehetősége lett volna arra, hogy időt kérjen a felperes kérésének megfontolására, ezzel azonban nem élt, és általa sem vitatottan

örült annak, hogy a felperes megszünteti a jogviszonyát. CS.R.M. tanúvallomása szerint az ügyvezető azt mondta a felperesnek, hogy nincs jól megnevelve (jegyzőkönyv), és ezt megerősítette az alperes és a jogi képviselője közötti megbízási szerződés tényvázlata is, miszerint az ügyvezető „magát a munkavállalót a fellépése miatt neveletlennek titulálta”. CS.R.M. tanúvallomása szerint hangos kiabálás volt, az ügyvezető azt mondta, hogy „nem neveltek meg a szüleid, ne legyél patkány”. Megijedt, félelmetes volt az ügyvezető, még nem látta ilyennek. H.V. tanúvallomása szerint az ügyvezető kiabált, ez benne félelmet keltett, rosszul érezte magát, nagyon „bestresszelt” a szituációtól. A Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet által megállapított tényállás nem vitatott, s a másodfokú bíróság abból levont jogi következtetése helyes. Az alperes eljárása az Mt. 6. § (2) bekezdésbe ütköző módon jogellenes volt, magatartása sértette a felperes emberi méltóságát, s alapul szolgált a felperes Mt. 78. § (1) bekezdés szerinti azonnali hatályú felmondásának.

- [30] Alperes felülvizsgálati kérelmében a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 2:45. § (1) bekezdésére, valamint a Pp. 221. §-ára hivatkozóan sérelmezte, hogy az alperes képviselőjének magatartása nem volt az 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 245. § (1) bekezdését kimerítően jogellenes, mivel alperes álláspontja szerint az ügyvezető kijelentései nem voltak indokolatlanul bántóak, és felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmasak. Alperes elmulasztotta felülvizsgálati kérelmében megjelölni a Pp. 206. § (1) bekezdését, ezért a megállapított tényállás a felülvizsgálati eljárásban irányadó volt.
- [31] Felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a jogerős ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése tekintetében.
- [32] A csatlakozó felülvizsgálati kérelem jogszabály megjelölést sem tartalmazott, így nem felelt meg a Pp. 272. § (2) bekezdés szerint felülvizsgálati kérelemmel szemben támasztott követelményeinek, ezért azt a Kúria a Pp. 273. § (1) bekezdés alapján hivatalból elutasította.
- [33] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Zárórész

- [34] A pervesztes alperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapul.
- [35] A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték-különbözet megfizetésére az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján alperes köteles viselni, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem tekintetében a felmerülő illetékről a Kúria a 14. § (1) bekezdés alapján döntött.
- [36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése

alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2018. február 7.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, dr. Szilákné dr. Fülöp Csilla s.k. előadó bíró, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Nné

tisztviselő